

τῆς τοῦ Μὴ Χάνεσαι.—Βρέ μή χάνεσαι μὲ τὰ λόγια.
Ἐδὼ θὰ κάτσης, δὲν τ' ἀκούω γώ αὐτά.

Καὶ ίδου ἐγώ ἔκυρος αἰχμάλωτος ἀμειλίκτου σκοποῦ.

— "Αφησέ με, ἀδελφέ, τῷ ἐπαναλαμβάνω, ίδού καὶ τὸ εἰσιτήριόν μου.

Ο σκοπὸς λαμβάνει καὶ παρατηρεῖ αὐτὸν ὑπὸ τὸν φάνον.

— Σὲ πιάσαμε, ἀναθοῦ, αὐτὸν τὸ εἰσιτήριόν εἶνε διὰ δύο ἀτομά, ἕνα ἄνδρικόν καὶ ἕνα γυναικεῖον. Ποῦ εἶνε ἡ γυναικα;

— Τὴν ἔχω σπίτι.

— Στὰ σπίτια βρίσκει κανεὶς ὅσας γυναικας θέλει.

Νὰ μὴ τὰ πολυλογῶ, εἰδα καὶ ἔπαθα ως ποῦ νὰ μ. ἀφήσῃ νὰ φύγω.

"Άλλο μαρτυρολόγιον ἐν Πειραιεῖ.

Τῆς ώρας ἐλθούσης κατέρχομαι εἰς Πειραιά. Ἐκεῖ ἐμελλον νὰ παραλάβω φίλην τρίτης οἰκογενείας, τὴν ἐν τῷ εἰσιτηρίῳ μου ἀναφερομένην.

Τούτης εἰς τὸ σπῆτι της.—Πάσι, μοῦ λέγουν, μὲ ἀλλήν οἰκογένειαν καὶ σὲ περιμένει μέσα.

Καλὸ καὶ αὐτό. Ἀς πᾶμε νὰ φάμε κανένα πατσά.

Εἰσερχομαι εἰς τὸ πρῶτον μαγειρεῦον καὶ διατάσσω τοιούτον.

Μοῦ κομίζεται ἔνα ξέχειλο πιάτο, τὸ δόπιον μοῦ ἔκτηνησε τὸν θαυμασμὸν διὰ τὴν πλουσιοπαροχὴν του. Τρώγω ως λαμπρός, περὶ τὸ τέλος δὲ τοῦ λουκουλείου μου προγεύματος παρετήρησα μετὰ φρίκης τὸν πρασινωπὸν ζωρόν.

Φεύγω βλασφημῶν καὶ ἐπιθαίνω λέμβου χωρὶς νὰ συμφωνήσω, δταν δὲ ἀνῆλθον τὴν τοῦ ἀτμοπλοίου Γουδῆ κλί-

μακα, ὁ βαρκάρης μὲ σταματᾶσθαι συλλαμβάνων μὲ ἀπὸ τὸ ἄκρον τοῦ φρέματος.—Αφευτικὸ, ξέχασες νὰ πληρώσῃς. Τοῦ δίδω ἔνα φράγκο, ἐν πεποιθήσει ὅτι τοῦ ἔδωκα πολλά.

— Τί εἶναι αὐτό; μ' ἔρωτα οὗτος μετὰ δυσκρεσκείας.

— Νὰ, εἶναι φράγκο.

— "Ενα φράγκο; Πάρτο πίσω καὶ δός το γιὰ τὴ ψυχὴν τῆς μάνας ἢ σὲ κανένα φτωχό.

— Καὶ τί ἀγαπᾶς νὰ σου ὀδώσω;

— Δός ἔκει ἔνα τάλληρο καὶ πάλι νὰ ιδοῦμε. Είχα νὰ παραλάβω ὅξω τόσους ἐπιβάτας, καὶ γιὰ νὰ σὲ φέρω μέσα, ἐπειδὴ βιάζεσαι, ξέχασκ τὸν παρασκευήν μου.

— Μὰ, ἀνθρώπε τοῦ Θεοῦ, ποῦ βρισκόμαστε, στὴ Καλκούτα, στὸ Μαρόκο, στὴ Σμύρνη, στὴ Κόρινθο ἢ στὸ Καλαμάκι τέλος πάντων, ὅπου οἱ βαρκάριδες ζητοῦν νὰ σου πάρουν καὶ τὴ σκουφία ἀπὸ τὸ κεφάλι;

— Τόση εἶναι ἡ διατίμησις, ἀλλέως ἔμπα μέσα νὰ σὲ βριάλω ὅξω, νὰ πληρώσῃς καὶ τὸν ναῦλο τῆς ἐπιστροφῆς, ἢν σ' ἀρέσῃ.

Είχα ἀπόφασιν νὰ πιασθῶ, νὰ πέσω στὴ θάλασσα, ὅχι ὅμως νὰ ἐπιτρέψω νὰ μὲ ληστεύσῃ ἔνας βαρκάρης, ἐν μέσω λιμένι Πειραιῶς, ὅπότε ὁ καμαρῶτος τοῦ ἀτμοπλοίου Σπύρος κατελθὼν ἔρωτας καὶ μανθάνει τὰ τρέχοντα.

— Δός του, μοῦ εἶπε, δύο δεκάρες, στραφεῖς δὲ πρὸς τὸν λεμβούχον, μασκαρᾶς τῷ εἶπε, κρεμνίσου ἀπ' ἔδω.

Ο λεμβούχος ἔλαβε τὸ είκοσάλεπτον καὶ ἀπῆλθεν εὐχαριστῶν.

Ανῆλθον. Ζητῶ τὴν ντάμπα μου ἔδω, τὴν ζητῶ ἔκει, πουθενά δὲν φάνεται.

Τὸ ἐπὶ τῆς Κρήτης τοσοῦτον γυναικολόγι, τοσοῦτος ἐπιβάται, ώστε ἔχωνται ἐν αὐτῷ τὸ παιδί τὴ μάνα του καὶ ἡ μάνα τὸν πατέρα.

Τὸ καταστρωμα ἥτο τίγκα. Τὸ ὄψιμα τῆς πρώτας γεμάτο, τὸ ὄπερτρωμα τῆς Α'. Θέσεως πληρέστατον,

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΜΙΑ ΤΟΥΡΚΟΠΟΥΛΑ' ΑΓΑΠΗΣΑ.

1878

("Id. άριθ. 284).

Κρεμασμένος σὰν σταφύλι ἐκ τοῦ δένδρου, αἰωρούμην ἐπὶ τινὰ λεπτὰ ἐν φόβῳ πολλῷ, ὅτε ἀπαυδήσας ἀφῆκα ἔκατον νὰ καταπέσῃ ἐπὶ τοῦ ἔδαφους ως σάπιος καρπός.

Μ' ἐλυπήθη ως καὶ αὐτή ἡ ἀραπίνα, ἥτις ἐσπευσε νὰ μοι παράσχῃ τὰς πρώτας περιποιήσεις, διότι καὶ ως ἐκ τοῦ βρόντου καὶ ως ἐκ τοῦ φόβου εἶχον λιποθυμήσει ἀληθῶς.

Οταν συνῆλθον εὑρέθην ὑπὸ τὸ ιστορικὸν κιόσκιον, τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς τουρκοπούλας μου ἔχων τοποθετημένην.

Αὕτη μὲ ἔθωπευε ἐλαφρῶς τὸ μέτωπον καὶ διευθέτει μετὰ στοργῆς τὴν καταχωματωμένην κόμην μου.

Εύτυχῶς δὲν εἶχα σπάσει τὰ μούτρα μου ώστε νὰ τῆς κάμω κακὴ φιγούρα.

— Καλὰ εἶσαι; μὲ ἡρώησε μετά τίνος στοργῆς, ἥτις καθιστᾷ τόσον γλυκείας τὰς γυναικας καὶ εἰς τὰς ἐπιτετηρούμενας ἔτι αὐτῶν περιποιήσεις.

Ἐγὼ ἡγειρόν τὴν κεφαλὴν, περιεπλάνησκ ἐνθεν κακεῖθεν τὸ βλέμμα μου περίφοβον καὶ ἀφοῦ οὐδὲν τὸ ἀπειλοῦν με εἶδον περὶ ἐμὲ, ὑπετραύλισα ως χαϊδεμένο παιδὶ πρὸς τὴν τουρκοπούλαν μου:

— Ποῦ εἶμαι;

— Εδώ, πουλάκι μου, ἔδω, στὰ γόνατά μου.

— Μονάχος;

— "Οχι, εἶναι ἡ Φατμὲ ποῦ σὲ τρόμαξε. Γύρισε νὰ τὴν δῆς τὴν καύμενη πᾶς κλαίει.

— Ποία Φατμέ;

— Νὰ, τὴν πιστή μας ἀράπισσα.

Τὸ ὄνομα καὶ μάνον αὐτῆς μὲ ἔκαμε ν' ἀναπηδήσω.

— Τούρκα, ἀνεβόησα, ἔδω εἶσαι ἀκόμη; "Ετσι μούρηται νὰ σὲ σκωτώσω. Σὺ μοῦ τάκαμες ὅλα;

— "Οχι, ἐψιθύρισεν ἡ μαύρη — φαίνεται ὅτι ἡρχισε νὰ μὲ φοβάζται — ἐγὼ δὲν φταίγω, ἔτσι μοῦ εἶπε νὰ κάμω ἡ ἐφέντισσα καὶ ἔτσι ἔκαμα.

— Ποία, μωρή, ἐφέντισσα; Ποῦ εἶναι ὁ πασσᾶς, νὰ τοῦ τὰ πῶ ὅλα τὰ μασκαραλίκια ὅσα μούχεις καμωμένα, μπόησσα;

— Σύχασε τόρα, διέκοψεν ἡ τουρκοπούλα μου, καὶ ἐγὼ ἔτσι γιὰ χωρατὰ τῆς εἶπα νὰ ἔλθῃ νὰ φωνάξῃ, πῶς τάχα ἦλθε ὁ πασσᾶς γιὰ νὰ ἰδῶ τι θὰ κάμης.

τὸ δεύτερον ὑπέρστρωμα τοῦ πλοιάρχου ἐπίσης πλῆρες, ως καὶ τὸ τρίτον δῶμα, ὃ ὑψιστος τοῦ πλοιάρχου ἔξω-στης καὶ οὐτος πληρέστατος.

Κάτω ἐπίσης αἱ τῆς πρώτης καὶ δευτέρας θέσεως θε-σεις εἰχον ἔξι ἐφόδου ἐκπορθισθή ὑπὸ τῶν κυριῶν. Ή Κρήτη δὲν ἦτο ἀτμόπλοιον, ἦτο ἐκθεσις Ὀλυμπιακὴ γυ-ναικῶν.

Στραβῆς, κουτσές, ἀσχηματικοί, ώραῖαι, ὅλαι εἰχον συ-ναχθῆ εἰς τὴν Κρήτην τοῦ Γουδῆ, εἰς τὴν ώραίαν Κρή-την, ως εἶναι καὶ ἡ φερώνυμός της νῆσος.

Τὰ κατὰ τὸν διάπλουν.

Ἄπήραμεν τοῦ Πειραιῶς. Ό Σουρῆς ἐγαύγιζεν ως κυνάριον κλαψάρικο ζητῶν θέσιν νὰ καθῆσῃ τούλαχιστον, καὶ ὁ Ραμπαγᾶς περιεφέρετο ως μολοσσὸς μ' ἔνα κομ-μάτι καρτὶ στὸ χέρι καὶ μολυβδοκόνδυλον ἀπ' τὸ ἄλλο, ως γελοιογραφία ἐν περιφερείᾳ ἀνακριτοῦ, σημειῶν ἐπι-δεικτικῶν τὰ μὴ ἄξια σημειώσεως, τὰ μὴ μαλλον γελοῖα, διότι ἀν ταῦτα ἔβλεπε, πρῶτον πάντων ὥραις νὰ γε-λωτοποιήσῃ ἔκυτὸν, ἀκούων ἀκροβολιστικῶς:—Ἐκεῖνος ἔκει, τὸν βλέπετε, ἔκεινον τὸν χονδρὸν καὶ μὲ τὰ καρ-τιὰ στὸ χέρι, εἶναι ὁ Ραμπαγᾶς. Μία μοδίστα: Καὶ τί τὰ θέλει τὰ καρτιά; Θὰ πάρῃ ἀγνάρια;—Ἄλλη ξεπ-παχτή: Τὸ παρὸ πῆρε ἀπάνω του.—Εἰς νεανίσκος, μέλ-λον δάσκαλος καὶ Ὀρφανίδης τούπικλην: Τί γελοῖα φιγούρα εἶναι πάλι αὐτή; Θέλει νὰ τὸν μάθῃ ὁ κόσμος πῶς τάχα αὐτὸς εἶναι ὁ Ραμπαγᾶς;—Ω χάλια καὶ κα-ταντιαῖς; —Ἐγώ: Τίποτε, κύριε, παῖζει τὸ μέρος του ἐπαξίως τοῦ ὄνομάτος του.—Τρίτος ἀνώνυμος, ἵνα μὴ τὸν ὄνομάσωμεν: Δὲν ἄξιζει δὰ νὰ γίνεται καὶ τόσος

λόγος διὰ τὸν Ραμπαγᾶ μόνον, ἐδὼ ἔχομεν νὰ ἰδωμεν μοῦτρα πολὺ σπουδαιότερα αὐτοῦ. — Καὶ ἄλλος: Βοὲ ἀδελφὲ, πᾶμε νὰ παρακαλέσωμεν τὸν καπετάν Γουδῆ νὰ τὸν στήσῃ μπομπρέσο, στὴ πλώρη τοῦ καρχείου του, γιὰ νὰ τὸν βλέπῃ ὅλος ὁ κόσμος οκλλίτερα. Καὶ τὰ ἕ-κους ὅλα αὐτὰ ὁ Κλεανθῆς καὶ ἔκαμνε πῶς δὲν ἀκούει.

Ἐκάστη θέσις τῆς Κρήτης εἶχεν ἀμέσως ἐκ τοῦ προ-χείρου ὄνοματοποιηθῆ. Τὸ καταστρώμα, ἐν ὧ πλείσται χριέσσαι δεσποινοδεσποινίδες εἴχον ἐγκαθιδρυθῆ, ἐπε-κλήθη Κάτω παράδεισος. Ή αἰθουσα τῆς πρώτης θέ-σεως ἡ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, σάλα φιγουρινῶν, αἱ κάτω θέσεις, Σαρδαραπάλου δώματα, τὰ ἄνω, τὰ ὑπερ-στρώματα, τὸ μὲν πρὸς τὴν πρύμνην, Πλατεῖα Σιντάγ-ματος, τὸ πρὸς τὴν πρώραν, πλατεῖα Όμοροίας, τὸ ὑ-πὲρ τούτου ὑπερῶν τοῦ πλοιάρχου Λυκαβῆτος, ἡ γέφυρα ἡ συνδέουσα τὰς πλατείας Όμοροίας καὶ Συντάγματος, ἡ μικρὰ ἐκείνη Σανίδα, Οδὸς Σταδίου. Υπῆρχεν ὅμως καὶ ὁ Κάτω Μαχαλᾶς, τὸ ἄνωθεν τῆς πρώρας κατά-στρωμα.

Καὶ ἥκουες: — Πᾶμε στὸν Λυκαβῆτο, εἶναι ἔκει ἔνα δύο κομμάτια, θεάς. — Κάνε δουλειά σου, κάτω, στὴ σάλα τῶν φιγουρινῶν, σοῦ εἶνε κάτι πράγματα,.. ἀ-ειντε ντέ. — Κολοκύθια, στὴ πλατεία τοῦ Συντάγμα-τος εἶναι κελοπουριῶν τὸ ἀνάγνωσμα, θεαῖς.—Δὲν ζέρεις τί σοῦ γίνεται, στῆς Όμοροίας ἔχουν ξεπέσει, — ψυχή μου στὰ Πατήσια, ποῦ εἶναι ὁ δρόμος ἵσα — πᾶμε καὶ, εἶναι ἐλευθέρα Κέρκυρα, εἶναι ὅλαις ἔκει χωρὶς καβαλιέ-ρους ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ καπετάν Ανδρέα, ἀλλὰ ποῦ νὰ τὰς συμμαζέψῃ.—Καὶ τί εἶναι ὁ καπετάν Αν-δρέας, κάνεις ἐπόπτης; — Ωχ ἀδελφὲ, δὲν ἀφίνουν τὸν ἀνθρώπον νὰ κυττάξῃ τὴ δουλειά του.

Αἴφνης ἀκούεται ἐκ χιλιοστόμων στομάτων μία γε-

— "Ετσι; Εὔγέ σου, κυρία μου. Νομίζω ὅμως ὅτι ἡ ἀστειότης σου ἦτο πολὺ ἀδίκος, διότι νὰ ἥμην εἰς Ἀ-θήνας καὶ νὰ μὲ συνελάμβανεν ὁ πατήρ τῆς ἐρωμένης μου μετ' αὐτῆς, μόνον, μέσα στὸ σπίτι του, ἔστω καὶ τὸ μεσονύκτιον ἀκόμη, δὲν μὲ ἔμελε, τοῦ ἔλεγχα τὴν πέρων καὶ ἐτελείωνε νὰ δουλειά ἀλλὰ νὰ βρίσκωμαι εἰς ξένον τόπον καὶ μάλιστα εἰς ἐμπόλεμον, εἰς κῆπον χαρεμίου, εἰς χεῖρας ἐνὸς αἰμοβόρου πασσᾶς αἰχμάλωτος, καὶ νὰ μὲ συλλαμβάνῃ αὐτὸς ὁ πασσᾶς μαζὶ μὲ τὴν κόρη, ἔχοντα κρυφαῖς κουβέντες μέσ' τὸ σπίτι του, νομίζω, ὅτι ἡ θέ-σις μου δὲν θὰ ἔτοι τόσον καλή. Τοικύτας ἀστειότητας, παρακαλῶ, ἀλλοτε νὰ μὴ τὰς κάψετε.

— Αἴ τόρα, δὲν πειράζει.

— 'Ωραῖα! Ακοῦς ἔκει δὲν πειράζει; Διὰ σᾶς βέβαια δὲν πειράζει, δι' ἐμὲ ὅμως ποῦ κατασκοτώθηκε, πειρά-ζει καὶ πολύ.

— "Ελα, σῶπα, μόνον ποῦ δὲν κλαῖς.

— Καὶ εἶναι νὰ μὴ κλαψή κάνεις; Μόνον πῶς δὲν ἔ-γαλα κάνενα χέρι μου, πῶς δὲν ἔσπασα κάνενα πόδι μου, νὰ πάγω μ' ἔνα πόδι εἰς Ἀθήνας, ως Τοπάλ πα-σᾶς, πάλι καλὸ εἶνε.

— Πῶς, ἀνεκράγασεν ἡ τουρκοπούλα μου, θὰ πᾶς στὴν Ἀθήνα; Καὶ μένα ποῦ θὰ μ' ἀφήσης;

— Μ' αὐτὰ ποῦ μοῦ κάμνεις θὰ σ' ἀφήσω βέβαια, τόρα τὸ κατάλαβες;

— "Οχι, δὲν μοῦ φεύγεις, ὅγι, δὲν σ' ἀφίνω νὰ μοῦ νὰ σὲ διώξω;

φύγης, ὅχι, ποτὲ, καλλίτερα νὰ πῶ τοῦ πατέρα μου τοῦ πασσᾶ, νὰ σὲ βάλῃ φυλακὴ παρὸ νὰ μοῦ φύγης, εἶπεν ἡ τουρκοπούλα μου σχεδόν μετὰ κλαυθμηρᾶς φωνῆς.

"Ηρχισαν, παρατηρεῖτε, αἱ ἐρωτικαὶ φιλοφρονήσεις καὶ τὰ παράπονα, ἡ ἐκφραστικὴ ὅμως τοῦ μεγάλου αἰσθή-ματος τῆς τουρκοπούλας μου, ἡ ξεσπάσασα, εἰς τὸ : θὰ τὸ πῶ τοῦ πατέρα μου νὰ σὲ βάλῃ φυλακὴ, γιὰ νὰ μὴ τὴν φύγω, μὰ τὰ γόνατά της, ἐφ' ὧν ἀναίσθητος ἐ-πανεπαύθην πρὸς στιγμὰς, δὲν μοῦ ἥρεσε ποσᾶς, διὸ καὶ ἔσπευσαν ἀπαντήσω :

— Τὸ λέγεις μὲ τὰ σωστά σου αὐτό; Νὰ μὲ βάλῃς φυλακὴ; Κυρία μου, μ' ὅλη μας τὴν ἀγάπην, καθόλου δὲν μ' ἀρέσει αὐτὴ νὰ δουλειά, καὶ πρόσεξε καλὰ παρα-καλῶ, νὰ μὴ τύχη καὶ μοῦ τὴν φτιάσῃς, διότι θὰ σκο-τωθῶ, καὶ ἔχε σὺ τὸ κρῖμα. Σοῦ τὸ λέγω.

— "Εννοιώ σου, ἔννοια σου, σοῦ χωρατεύω.

— Μὰ τέλος πάντων πολὺ ἀσχηματικὴ μοῦ κά-μνεις· αὐτὰ δὲν λέγονται ἀστεῖα, αὐτὰ πεθαίνουν τὸν ἀνθρώπον.

Καὶ ταῦτα λέγων ἐκκαθέσθην παρὸ τὴν τουρκοπούλας μου, ἔννοεῖται τὴν προσκλήσει της.

"Ελα 'δώ σὺ, εἶπον, ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν μαύρην ἐπιτακτικῶς,— εἶχα, δὲν ξέρω πῶς, παραπάρει φόρα— πέσες μου, εἰς τὸ έξης θὰ κάμης ὅ, τι θὰ σοῦ λέγω 'γά-

νική κραυγή : — **Ψάρεα, ψάρεα!** Τί εἶχε συμβῆ ; 'Η Κρήτη εἶχε καταφέσει τὴν πρὸ τετάρτου ἐκπλέουσαν *Μακεδονίαν* τῆς αὐτοχειροτονήτου Πανελλήνιου ἑταιρίας τοῦ κ. Καλλιγά καὶ Συντροφίας καὶ ἀντιπαρῆλθεν αὐτήν. Φανταζομαι τί φούρκα ποῦ θὰ τὴν εἶχεν ὁ πλοίος αρχος αὐτῆς.

'Περηφράνως ἡ Κρήτη διασχίζουσα τὰ κύματα τοῦ Σαρωνικοῦ ἔπλεεν εὐθὺ πρὸς τὸ Καλαμάκιον;

'Η θάλασσα διεγείρει τὴν ὥρεξιν, πάντες δὲ ἥθελον, ἔζητον, ἀπήτουν νὰ φάγωσιν. 'Αλλ' οὔτε θέσιν νὰ καθίσωσιν εἴχον, οὔτε οἱ μάγειροι μ' ὅλην τὴν καλήν των θέλησιν νὰ τοὺς προφέθεσσιν ἡδύναντο. Αἱ γυναῖκες μᾶλιστα ἔτρωγον, ἔτρωγον καὶ χορτασμὸν δὲν εἶχον.

'Ίδοù ἡ Σαλαμίς. 'Ίδοù ὁ Ἀράπης τοῦ Ππούμπουλη, ἐνῷ ὁ Περσικὸς στόλος τὰς ἀγκύρας κατέρριψε κατὰ τοῦ ἐλληνικοῦ ἐπερχόμενος. 'Η τρόπις τοῦ πλοίου ἡμῶν διασχίζει τὰ αὐτὰ κύματα, ἀτινα πρὸ χιλιετηρίδος διέσχισκεν τοσαῦται πολυκώπων τριήρεων τρόπιδες. Πόσα ναυάγια Περσῶν ἐνέχει ὁ πυθμὴν ὃν διαυλακίζουεν.

'Ἐν τούτοις εἰσεπλεύσαμεν εἰς τὸν Κόλπον τοῦ Καλαμακίου, εἰς τὸν μυχὸν τοῦ ὄποιου ὥρμουν τὰ πρὸ ἡμῶν καταπλεύσαντα ἀτμήρη σκάφη. 'Ηρχισαν αἱ διαλέξεις.

— Κύριος οἶδε πόσα θὰ μᾶς ζητήσουν γιὰ νὰ μᾶς βγάλουν ἔξω, λέγει τις.

— Νὰ τοὺς βγάλω τὰ μυάτια, ἀπαντᾷ ὁ γνωστὸς Σαμαρόπας, δὲν τὰ τρώγω καλλίτερα;

Γενικὴ σύγχυσις καὶ ἀλαλαγμὸς ἐπεκράτει πανταχοῦ.

— 'Εδῶ, 'Ελένη, αἱ, αὖ, ποῦ πᾶς ἀπ' ἔκει ; 'Ελένη! Πάξι, χάθηκε.

— Κατῆνα, σιγά, σιγά, μὴν ἀπομακρύνεσαι γιατί θὰ σὲ πατήσουν.

— Παῦλο, ἔχε τὸν νεῦ σου στῆς τσέπαις.

— 'Ασπασία, 'Ασπασία, ποῦ τρέχεις, καλέ, θὰ πέσης στὴ θάλασσα.

— Βρέ εἶδες τὸν Γιώργο, τὸν Παῦλο;

— Ποῦ νὰ τοὺς 'δῶ, χαθήκαμε.

— Διάδολε, καὶ αὐτοὶ κρατοῦν τὸ φαγεῖ.

— 'Ω καῦμένε καὶ σὺ, βρίσκομε ἔξω. 'Απὸ φαγεῖ νοιάζεσαι ;

— 'Η ἀποβίβασις ἐν μέσῳ θορύβου πολλοῦ ἥρξατο.

'Ἐκ τῆς παραλίας ἐπὶ πασαλίσκων εἶχον πῆξει τεσσαράκοντα μέτρων ἀποβάθραν ξυλίνην ἐν τῇ θαλάσσῃ. 'Ἐπὶ ταύτης παρέταξαν ἐκατέρωθεν ἀκροβολιστικῶς γάστρας χονδρὰς μὲ δάφνας καὶ πευκάκια, ἐπὶ δὲ τῶν στύλων ἐκυμαίνετο καὶ ἀπὸ Ἑνα κουρέλι δίκην σημαίας.

'Ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ἀποβάθρας ταύτης ἀνέμενον ἐρυθρόδερμοι τινες κλητῆρες καὶ δύο τρεῖς σταυρωτίδες ἀξιωματικοὶ τοὺς βασιλεῖς.

'Η λέμβος μᾶς φέρει πρὸς τὴν προνομιούχον ταύτην ἀποβάθραν.

— Εἰσθε ἀπὸ τοὺς προσκεκλημένους ; 'Ερωτᾷ ὁ κύρος Μοίραρχος.

— 'Οχι.

— Αἱ, τότε, βάρδα, τραβάτε κάτω, ἔκει κάτω, στὴν ἀμμουδιά μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους.

— 'Απὸ 'δῶ θὰ βγοῦν, φαίνεται, ἀπαντᾷ ὁ βαρκάρης, τὰ μεγάλα γαϊδούρια.

'Ἀποβαίνομεν στὴν ἀμμουδιά καὶ διευθυνόμεθα πρὸς τὸν τόπον τῆς τελετῆς.

'Ητο οὔτος περιπεφραγμένος ἀπὸ σκινδοκάγκιλα, ἀπαράλλακτα ως περιφράσσουν οἱ χωρικοὶ τὰ κηπάριά των διὰ νὰ μὴ καταπατῶνται.

"Ολον τὸ πλῆθος εἰσπηδήσαν τὸ περίφραγμα τοῦτο εἰσῆλασεν εἰς τὸν ἐν αὐτῷ χῶρον καὶ περιτριγύρισε τὴν βασιλικὴν ἔσεδραν.

'Ητο ἀριστούργημα φιλοκαλίσις αὕτη. Δηλαδὴ, τέσσαρα πατερά ἐφ' ὃν εἶχον ἀπλωθῆ κουρελιασμένοις τινὲς σημαίας, ζέθωρες, λαδωμένοις καὶ ποντικοφαγωμέναις.

'Τὸ τὴν πολυχρώματον ταύτην τέντα ἔκειτο τράπεζα κεκαλυμένη μὲ ἔνα δεσπόρο σεντόνι. 'Ἐπὶ ταύτης κατέκειτο μικρὸς σωρὸς πελεκυμένων ξυλαρίων. Σκαλιστήρια, κλαδευτήρια, μαναβελάκια, ἀξινάκια, καὶ ἄλλα ποικίλα καὶ διάφορα παιδαριώδη παιγνία.

— Τί εἶνε αὐτά, ἐρωτᾷ εἰς παρατυχόντα χωροφύλακα. Αὐτά εἶνε σὰν τὰ ἀγιοβασιλειάτικα τοῦ Σκληρανίτη παιχνιδάκια.

— Εἶνε δῶρα γιὰ τὰ βασιλόπουλα νὰ τὰ ἔχουν νὰ παιζούν, ἀπαντᾷ ὁ χωροφύλακας.

— "Οχι, διέκοψεν ἄλλος, μὲ αὐτὰ θὰ σκάψῃ ὁ βασιλεὺς τὰ χώματα.

— "Ω, ω, νὰ νὰ, βρέσσε ! Νὰ καὶ τὸ ἀσημένιο καρότσι.

'Ητο τοῦτο μονότροχον φορεῖον, ἀπαράλλακτον ως ἐκεῖνα ποῦ ἔχουν οἱ μπακάλιδες, ἵσον τὸ μέγεθος μὲ τὰ ἀμαξάκια τῶν νηπίων, ἀτινα σύρουσιν αἱ παραμάνες. Τὸ ἔλασμα τοῦ τροχοῦ καὶ τὰ καρφιά αὐτοῦ ἔσαν ἀπὸ ἀργάν—πλακί. 'Ἐν αὐτῷ μικρὸν φτυαράκι ἐπίσης εἶχε τὸ κάτω μέρος ἐξ ἐστιλέωμένου λευκοσιδήρου.

— Καὶ θέλουν νὰ μᾶς τὰ πωλήσουν τόρχα αὐτὰ τὰ μωρακίσα κοροφέζαλα γιὰ σέιμη ;

— Μωρὲ εἶνε ἀπὸ τούγκο γυαλισμένο, ἢ ἀπὸ μολύβη πελεκητό.

— Καταξοδεύτηκε πάλι ὁ Τύρ.

'Ολίγα βάρματα πρὸ τῆς γραφικῆς σκιάδος ὑψοῦτο χαμηλὴ πυραμὶς περιτευλιγμένη καὶ διὰ βεβαμένων σηματῶν, λάκκος δὲ κάτωθεν αὐτῆς ἔχαινε, ἔτοιμος νὰ

[Η συνέχεια εἰς τὸ πρασχές.]

Παληγάνθρωπος.